Я лиш статист свого календаря
і сам себе веду на гільйотину,
хоч і не винен. У таку годину
десь тихо схлипує моя зоря.
Серед безладності прожитих днів
не відаю, чому я так баную,
ключі думок до вирію шикую,
хоч сам давно ув ірій відлетів.
Та суть не в тім. Пекучий біль в душі,
що смута йте по нашій Україні,
що рідні діти, хтиві та невірні,
згубивши глузд, вигострюють ножі.
Щоби в часи стожилавих потуг
(або як слушна вигульна година)
з холодним серцем яничара-сина
покласти їх до рук лихих катюг.

Я чую докір: прецінь, не усі
продали совість Сатані за ґрейцар!
Ще є панове в Україні ґречні
й кермо тримають справно у руці.

Ну що ж, резон. Усіх один котел
і я, що грішний теж, не заганяю.
Але ж у хаті нашій тать гуляє,
і гнів святий поміж людей росте!
Запроданці наш осквернили Дух,
безбатченки і досі верховодять.
А Правда де?.. Чому на тихі води,
на ясні зорі Батько наш оглух?..
Чом тузимося нині тут і там?..
І де Мазепа?.. Де новітні Стуси?..
Чому в ділах ми зрадили Ісуса
і кожен прагне свій зводити Храм?

Тому болить мене мій крик, мій жаль,
тому веду себе на гільйотину.
...Врятуй нам, Боже, страдницю-Вкраїну,
зітри з чола її гірку печаль.